

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum. Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis, decimâ-
octavâ mensis Junii, anno Domini M. DCC. XLIV.*

M. JOANNE-CLAUDIO-ADRIANO HELVETIUS,
Regi à Sanctioribus Consiliis, Reginæ que Medico Pri-
mario, & Regiæ Scientiarum Academiæ Socio,
Doctore Medico, Præside.

An in Partu difficili, Sola manus instrumentum?

I.

ARTUS ex Naturæ interitione, non succedit semper.
Expulsiōi factûs, non semper ipsius conatus, prægnan-
tisque molimina, sufficiunt. Ex parte Matris, sola sapè
Plethora difficilem facit factûs educationem. Sapè non
exoneratâ priûs Vesicâ, comprimitur Uteri orificium, fit-
que dilatationi impar. Quoties Uterus Situ perverso, Prolapsu, Cancro,

A.

Ulcere, Hæmorrhagiâ, aliisve morbis afficitur ? totidem Partûs impedimenta. Ex parte Fœtûs, si Brachium, Humerum, Manus ambas, Abdomen, Thoracem, Vultum, Dorfi vel Lumborum Vertebra, Anum, Genua, Pudenda, aliasve offerat partes ; si ob varios Funiculi umbilicalis implicitos orbes, diutiùs remoretur Fœtus, si nimîa mole Caput exclusioni obster ; si Fœtum pedibus extrahendo, caput à Trunco separaretur, in intimisque Uteri penetralibus, hæreant tristes infantuli exuvia ; si tandem educto infante tenaciùs adhæreat placenta cum membranis, artificialisque efflagitetur opera, iis tantum uti licet auxiliis quæ Partum adjuvent, Matri labem, Fœtui necem vel noxam non inferant.

I I.

MEDICINÆ subsidio semper indiget Partus difficilis. Natura variis retenta impedimentis, languet, ni sublevetur. Ex parte Fœtûs, & ex parte Matris videas quæ obstant, sed ex parte Fœtûs, & ex parte Matris quid incurrat periculi attende. Si Anatomix fides, Quid exquisitoris sensûs quam Nerveo-vasculosa uteri substantia ? Quid delicatiùs quam infantuli membra ? * Ne Cultro, Uncis, Cocleis ferreis, Laqueis, aliisve Instrumentis horribilibus instructus accedas, Matrem lædere, vivum Infantem occidere, vel frustulatim extrahere, reformida. . . . Non lignum tractas aut lapidem, &c. . . . Uterus functione, substantiâ, connexionibus delicatissima pars rejicit, quidquid eam lædere, aut ipsi officere potest. Ipsa Manus unguibus extremis, Uterum lædit aliquando, quantò magis ferreis Instrumentis læsio inferri potest, quippe non discernunt quæ sint tangenda. Sed Fœtui noxam inferre nonne contremisces ? Ille proprio Matris stipendio nutritus, Naturæ instructus donis, lumen et si ignotum appetens, in ipso vitæ limine necatur vel vulneratur. Nemo obstrepat, mortuo tantùm Fœtu, instrumenta usurpari. Audias non infimioris notæ virum, horrescatque animus. * *Fieri non potest, quin Fœtui mors inferatur ad vitam Matri servandam.* Numquam lædendus infans ut subvenias Matri. Partus uteri spasmis absolvitur, Instrumenta quæcunque, dilationis, contractionisque motus, nequaquam persentiscunt, nequaquam idcirco obviam ire incommodis possunt, tutòque impedimenta remove.

I I I.

IN difficili Partu, vivo vel mortuo Infante, exulanda veniunt Instrumenta. Vivo reclamant omnia, mortuo vetant Ratio & Auctoritas. Si Chirurgus ut opem ferat laboriosè parturienti accersitus est, omnibus ex Arte priùs perpensis, Naturam semper propiùs insequatur, obviam cognoscat partem, eamque si operationi obster, lenitèr propellat ; ruptis membranis, fluentibusque aquis, Manu, oleo vel butyro recenti inunctâ, quærat interdùm pedes, pedibus adductis eos linteo

* Deventer.
de Arte ob-
stetricant.
c. 1. p. 11.

* Mauri-
ceus de Par-
tu Naturæ.
29. lib. 11.

repefacto & tenui induat, ne aere exteriori humorum lædatur circuitus, & ut sit operatio facilior; vertat interim Infantem sensim sine sensu, ita ut semper illius vultus, Matris posteriora aspiciat; sic os Maxillæ inferioris, materna pubis ossa non offendens, operationi haud obstabit. Cum ad Thoracem fuerit devenum, leniter cum alternis manibus comprimendo, succedet caput quod adducere prudenter decet. Si tamen ob nimiam crassitiem remoram affert caput, solâ manuum vi & industria obstetricans potest premere ossa lateralia, & tunc capite complanato ob flexilem ossium connexionem, labori finis erit. Monstra ipsa ingenti suâ non impediuntur mole forâsque integra amandantur. Hæc omnia non minus vivo quàm mortuo Infante veniunt præscribenda. Mortuo etenim Fœtu, Putredo, Sphacelus omniaque interitum comitantia, Musculis & membranâs, ligamentis ipsâs firmitudinem adimunt; frustra Manus Instrumenti dux erit, ea cui fuerit applicatum Instrumentum pars, discedit subito, & tunc alteram Vellâs, attrahis, quæ tamen ferrum abhorret. Sic innumeræ mulieres Recto intestino vulnerato, Vaginâ uteri perforatâ, Vesicâ apertâ, Urinam Excrementaque alia per Vaginam reddunt. Nonne Manus erudita Medici prudentis adjuta Consilio hæc vitaret ærumnas?

I V.

NONNULLI Instrumentorum errores & casus callentes, putant tamen vivum extrahi posse Infantem Unci ope, illudque Instrumentum in Auris cavitate ita firmiter adaptandum esse ut deinde sit facillima adductio. Ast Uncus vi manuum tractus, ossa sæpe sæpius disjungit, disjunctisque ossibus, dentiformes ossium Cranii processus quidquid obstat dilacerant. Sic Chirurgus * etsi solertissimus cum Unco usus esset, ut Fœtus resiliuum adduceret Caput, Uterum laniavit. * Diversam Methodum sibi arrogat Chirurgus alter quâ Instrumentum adhibet quod vocat *Tire-Tête*, sed quam sæva sit hæc agendi ratio quis hodiè vellet refragari? Cum funere mauricei funeratum est Instrumentum. Arcendum venit reticulum quò hærens Fœtus caput comprehendit delirus quidam *, illudque foris veluti bursâ implicitum, attrahit; res sanè facilis enarratu, sed in operando ardua. Cultros omnes effugiat obstetricans Chirurgus, non licet unquam discerpere Fœtum ut sit Matris securior status. Quidam laqueis admotis Fœtui constringunt membra, Ligata repellunt, & ferè semper ligatis pedibus, brachiis, ligato capite, nec tutior, nec faciliior est Operatio. Instat tamen periculum, labascunt parturientis vires; Manus admoveatur, Caput ipsum si à Trunco separatum intus remanserit * Chirurgus digitos in ore * inferetur Labes.

* Peu. Pratiq. des Accouch. lib. 2. p. 296.

* Portal. Pratiq. des Accouch. Ob. 75. * Mauricau.

* Amand.

* Viande. c. 32.

SED quid moror? nonne omnes Dissentiunt obstetricantes? Mauri-
ceus uncum Cachinnis excipit, *Peu* inculcat Mauriceum quod co-
ntatur Instrumento quo vita Fœtui adimitur. Nullus est consensus nec
de Instrumentis, nec de Instrumentorum specie. Medicorum consilio
obstetricantes recurrant. Vis unita fortior. Præsto adest Medicina quæ
convenienti auxiliorum usurpatione, Naturam languentem excitat,
vel nimis luxuriantem reprimit. Deventerius, in suo de arte obstetri-
candi tractatu, omnia rejicit Instrumenta, solâque Manu, sine Instru-
mentis in quocunque Partu omnes Infantes educit. Tandem laqueis
veniunt insperata Luxationes. Unci vel Humuli usu, innumera mu-
lieres cedant fati, Infantefque præciosissimis orbantur donis. Omnes
igitur beneficiis fruuntur Naturæ quæ Manus suppeditans, eas ita for-
titudine, solertiâ, sensu, instruxit, ut Matribus non incutiant timorem,
adstantium sibi Consilient fiduciam, incolumem educant Fœtum, Na-
turam denique adjuvent. Quid objicies? vitâ orbatur infans, vel non.
Mortuo fœtu, Res omnis sæpius naturæ committenda, proprio marta
hospitem, nece factum hostem, propellet foras. Vitâ si fruatur, foras-
que exire non possit, tum propter imperviam ossium inominatorum
diductionem, tum propter varia impedimenta, ne dicas tunc Cæsareum
partum in certâ desperatione dubiam spem esse. Igitur concludere licet:

Ergo in partu difficili, sola Manus Instrumentum.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

*M. Josephus-Florentius Bellot,
Schylarum Professor.*

*M. Henricus-Franciscus Bourde-
lin, rei herbariæ Professor desig-
natus.*

*M. Ludovicus-Claudius Bourde-
lin, antiquus Facultatis Deca-
nus, Regiæ Scientiarum Aca-
demie Socius, in horto Regio
Chimie Professor, necnon Chi-
rurgie Professor designatus.*

M. Joannes de Dieft.

M. Antonius-Joannes Daval:

*M. Michael Ludovicus Vernage;
Censor Regius.*

*M. Josephus de Jussieu, à Regiâ
Scientiarum Academiâ.*

M. Robertus-Hubertus Linguet.

M. Jacobus-Antonius Millet.

Proponebat Parisiis, CLAUDIUS BOURDIER DE LA MOULIERE;
Borbonii Arcimbaldici, Saluberrimæ Facultatis in Universitate Parisiensi
Baccalaureus, A. R. S. H. 1744, à sextâ ad meridiem.